

Arrest

nr. 325 949 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 VEERLE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2025 houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren op (...) juni 1974 en de Surinaamse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoeker dient op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient op 18 maart 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 14 april 2025 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Surinaams staatsburger afkomstig uit Paramaribo. Op 13 november 2020 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat u bij terugkeer naar Suriname een politieagent vreesde met wie uw ex een affaire had. Op 27 april 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) hierin een weigeringsbeslissing, voornamelijk omdat u uw vrees voor een politieagent, de minnaar van uw ex, niet aannemelijk had gemaakt en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt bij problemen met hem of met anderen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Surinaamse autoriteiten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Nadat u in een gesloten centrum werd opgesloten, verzocht u op 18 maart 2025 een tweede maal om internationale bescherming. U verwijst opnieuw naar de feiten die u in het kader van uw eerste verzoek heeft ingeroepen. U voegt hieraan toe dat u in Suriname een crimineel was en dat u bij terugkeer naar Suriname vreest dat gangsters u zullen vinden en zullen doden. Voor een dergelijke afrekening kan u geen bescherming van de autoriteiten krijgen. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de beoordeling inzake uw eerste verzoek onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw tweede verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen, voornamelijk omdat u uw vrees voor een politieagent, de minnaar van uw ex, niet aannemelijk had gemaakt en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt bij problemen met hem of met anderen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Surinaamse autoriteiten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen elementen aan die de eerdere beoordeling van het CGVS kunnen wijzigen. U beweerde weliswaar bij terugkeer naar Suriname als crimineel de andere gangsters te vrezen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1). Deze zeer vaag geformuleerde vrees heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. Ofschoon u reeds in 2010 in België bent aangekomen en u op 13 november 2020 voor het eerst om internationale bescherming verzocht, riep u uw beweerde vrees ten aanzien van gangsters in Suriname nooit eerder in. U deed dit pas bij uw tweede verzoek om internationale bescherming op 18 maart 2025, nadat u op 30 januari 2025 in een gesloten centrum werd opgesloten en nadat op 7 maart 2025 reeds een repatriëringspoging naar Suriname werd ondernomen. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op concrete wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds bij aanvang van de (eerste) asielpprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. U vermeldde uw problemen met de gangsters of uw vrees in dit verband echter nergens in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal. U kreeg aldus bij uw eerste verzoek meerdere malen de gelegenheid uw vrees voor gangsters uit de doeken te doen, maar deed dat niet. Het loutere feit dat u uw beweerde vrees voor gangsters in Suriname pas vijftien jaar na aankomst in België, een viertal jaar na de afwijzing van uw

eerste verzoek om internationale bescherming en een tiental dagen na een eerste repatriëringspoging inroept, ondermijnt dan ook in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Zelfs al had u uw beweerde vrees voor gangsters aannemelijk gemaakt, quod non in casu, dan nog blijkt uit niets dat u naar aanleiding van eventuele problemen met medegangsters bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zal kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. U beweerde weliswaar heel algemeen dat u geen bescherming van de Surinaamse autoriteiten zou krijgen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1). Deze vage, niet objectief onderbouwde blote bewering doet echter niet in het minst afbreuk aan uw reeds in het kader van uw eerste verzoek omschreven beschermingsmogelijkheden in Suriname. Bovendien blijkt uit de geactualiseerde informatie van het Commissariaat-generaal nog steeds dat de politie in Suriname afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In dit verband blijkt nog uit de reeds geciteerde informatie dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het voorgaande heeft u ook bij uw tweede verzoek niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Suriname bij eventuele problemen met derden geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, § 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent het kader van “nieuwe elementen”, verschaft verzoeker volgende concrete uiteenzetting in zijn middel:

“Nieuwe elementen in concreto

Verzoeker vreest voor represailles, of een afrekening met criminelen in Suriname, gelet op zijn toenmalig leven daar.

a. Verweerster beweert eerst dat deze beweringen vaag zijn.

Het kon niet anders dan vaag zijn. Verzoeker moest zijn vrees op beknopte wijze op een blad papier zetten. Uiteraard had hij geen mogelijkheid om deze vrezen in meer detail uit te leggen. Dat zou uiteraard de bedoeling van de persoonlijk onderhoud zijn. Hij heeft meer details willen geven maar hij heeft geen kans gehad, ook al heeft hij nieuwe elementen bezorgd.

b. Verweerster verwijt verzoeker dat hij niet eerder over zijn crimineel verleden gepraat heeft.

Het is te betreuren dat verzoeker niet eerder in de loop van de procedures over deze feiten heeft gesproken. Verzoeker had schrik om over zijn crimineel verleden te praten, vrezend dat men hij zou beoordelen of veroordelen. Hij heeft over andere elementen oprecht kunnen spreken maar doorgeven dat hij een crimineel was, en dat hij vreest om vervolgd te worden bij een terugkeer, een vrees om terug in dat milieu te geraken, dat vond hij heel moeilijk te vertellen. Hij schaamt zich voor zijn verleden en was bang dat hij negatief beoordeeld zou worden indien hij de volledig waarheid zou vertellen.

c. Verweerster meent dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet of zich onvoldoende kan beroepen op de beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Verweerster beweert dat verzoeker hier vaag in is. Dit klopt: weeral moest hij dit kort uitleggen op zijn schriftelijke verklaring. Hij heeft geen kans gehad om deze bewering uit te leggen. Dit wilde hij doen in een persoonlijk onderhoud maar hij heeft geen kans gehad om zijn verhaal te vertellen. Dit kan niet aan hem verweten worden: dit is de keuze van CGVS haarzelf om hem niet te spreken en de nodige uitleg te vragen. Bovendien verweerster argumenteert dat het blijkt uit de geactualiseerde informatie dat Suriname op afdoende wijze optreedt in situaties van geweld, drugs enz. Men beweert dat corruptie niet gedoogd wordt. In de beslissing wordt deze informatie niet geciteerd. Men verwijst naar het administratief dossier, zonder meer. Deze informatie klopt niet. Er zijn wel gekende problemen van corruptie en een gebrek aan afdoende bescherming voor burgers in bepaalde omstandigheden: "(...)." (Corruption, Cocaine and Gold — The Trials Facing Suriname's New President, Douwe den Held, 16 Jul 2020, <https://insightcrime.org/news/trials-suriname-new-president>)

Het probleem van de kwetsbaarheid van personen is gekend: men wordt niet beschermd of onvoldoende beschermd door de autoriteiten: "(...)." (Corruption in Suriname: an obstacle to economic growth and development, Samar Takkar, 28 September 2024, <https://globalindiannetwork.com/corruption-in-suriname>)

Verweerster heeft de problemen van verzoeker verkeerd ingeschat. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de autoriteiten in Suriname, gelet op het gebrek aan bescherming voor burgers, zeker deze met een criminele achtergrond zelf.

Het is onzorgvuldig van verweerster om onvoldoende rekening te houden met deze gegevens. Verzoeker had een onderhoud moeten bekomen aangezien deze een element betreft die niet onderzocht is. Er zijn elementen bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking voor de statuut van vluchteling komt. De beslissing van verweerster dient vernietigd te worden. De statuut van vluchteling dient toegekend te worden, ten minste de subsidiaire bescherming".

3. De beoordeling

3.1. Voorafgaand

3.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te

kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.1.4. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij niet werd gehoord op het CGVS, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). De commissaris-generaal is in geval van een volgend verzoek om internationale bescherming immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, dit in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Tijdens het interview op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing. Hij beperkt er zich toe te stellen dat het logisch is dat zijn verklaringen over zijn vrees voor represailles of een afrekening met criminelen in Suriname vaag zijn, omdat hij geen mogelijkheid had om deze vrees in meer detail uit te leggen. De Raad ziet evenwel niet in waarom dergelijke vrees niet meer uitgebreid kon worden uiteengezet in het kader van het interview bij de DVZ. Hij maakt geenszins aannemelijk dat dergelijks enkel middels een persoonlijk onderhoud mogelijk was. Ook bij huidig verzoekschrift verschaft verzoeker bovendien geen enkele verdere concretisering van deze vrees voor represailles of een afrekening met criminelen. Hetzelfde geldt voor zijn verklaring dat hij niet meer uitgebreid kon vertellen over de onmogelijkheid om beroep te kunnen doen op de beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden. Verzoeker verduidelijkt andermaal niet waarom dergelijks enkel middels een persoonlijk onderhoud kon worden bewerkstelligd.

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van deze aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van

een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster niets dienstig inbrengt tegen de volgende overweging in de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen, voornamelijk omdat u uw vrees voor een politieagent, de minnaar van uw ex, niet aannemelijk had gemaakt en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt bij problemen met hem of met anderen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Surinaamse autoriteiten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”*

4.2.3. Wat betreft de bijkomende verklaringen dat verzoeker als crimineel “andere gangsters” zou dienen te vrezen, benadrukt de Raad dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker zijn vrees voor “andere gangsters” manifest laatitijdig kenbaar heeft gemaakt. Verzoeker verblijft reeds vijftien jaar in België, heeft ongeveer vier jaar geleden een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend en werd op 30 januari 2025 in een gesloten centrum opgesloten, met een repatriëringspoging naar Suriname op 7 maart 2025. Dat verzoeker al deze gelegenheden niet heeft aangegrepen om zijn vrees kenbaar te maken, ondergraaft op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid hiervan. Dat verzoeker schrik had om over zijn verleden als crimineel te spreken, omdat hij bang was dat men hem zouden beoordelen of veroordelen en dat hij zich schaamt voor zijn verleden, kan hieraan geen afbreuk doen. Bovendien komt deze verklaring ook weinig doorleefd over, gelet op verzoekers strafrechtelijk parcours in België. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds meermaals strafrechtelijk werd veroordeeld, voor onder meer inbreuken op de wetgeving inzake drugs en wapendracht, zoals een pepperspray en een mes. Dat verzoeker zich in deze omstandigheden zodanig zou schamen om over zijn verleden te praten – dat hij klaarblijkelijk heeft verdergezet in België – dat hij deze schaamte zou laten overheersen boven de nood aan bescherming voor een daadwerkelijke vrees voor zijn leven, kan niet worden aangenomen. Ter terechtzitting stelt verzoeker bovendien dat hij pas bescherming heeft verzocht op grond van zijn verleden als crimineel, nadat duidelijk werd dat de Belgische autoriteiten zijn identiteitsdocumenten in orde hadden en een daadwerkelijke verwijdering aldus op til stond. Verzoeker heeft zich in deze dan ook veeleer laten leiden door opportuniteitsredenen, wat bezwaarlijk getuigt van een oprechte vrees voor zijn leven.

4.2.4. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk waarom hij zijn vrees voor de “gangsters” niet meer *in concreto* en gedetailleerd uiteen kon zetten (zie *supra*). Ook ter terechtzitting blijven verzoekers verklaringen omtrent zijn precieze vrees vaag. Hij geeft vaagweg aan dat hij in het verleden in Suriname met wapens rondliep, mensen beroofd heeft en ook drugdealers heeft beroofd. Gevraagd wat hij precies vreest bij een terugkeer, stelt hij niet zozeer te vrezen dat hij zal worden gedood, maar wel dat hij zal terugkeren “naar die persoon die ik vroeger was” en dat hij opnieuw wapens zal dragen. Wanneer verzoeker voorhoudt dat hij niet terug kan keren naar Suriname, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, mag worden verwacht dat hij deze vrees concreter invult en zich niet beperkt tot een vage invulling hiervan.

4.2.5. Alleszins brengt verzoeker ook niets dienstig in tegen volgende vaststelling van de commissaris-generaal: *“Zelfs al had u uw beweerde vrees voor gangsters aannemelijk gemaakt, quod non in casu, dan nog blijkt uit niets dat u naar aanleiding van eventuele problemen met medegangsters bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zal kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. U beweerde weliswaar heel algemeen dat u geen bescherming van de Surinaamse autoriteiten zou krijgen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1). Deze vage, niet objectief onderbouwde blote bewering doet echter niet in het minst afbreuk aan uw reeds in het kader van uw eerste verzoek omschreven beschermingsmogelijkheden in Suriname. Bovendien blijkt uit de geactualiseerde informatie van het Commissariaat-generaal nog steeds dat de politie in Suriname afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In dit verband blijkt nog uit de reeds geciteerde informatie dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het voorgaande heeft u ook bij uw tweede verzoek niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Suriname bij eventuele problemen met derden geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd”*.

Verzoeker citeert uit een nieuwartikel van 16 juli 2020 – dat aldus minder recent is dan de landeninformatie, waarop de commissaris-generaal zich baseert en dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt – waaruit blijkt dat er sprake is van corruptie in Suriname. Verder verwijst hij naar een nieuwsartikel aangaande kwetsbaarheid van inheemse bevolkingsgroepen en gemarginaliseerde gemeenschappen. Hij toont evenwel niet aan te behoren tot deze kwetsbare groep. Met zijn betoog brengt verzoeker de beoordeling niet aan het wankelen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de politie in Suriname afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten, evenals dat wangedrag van politieagenten kan worden aangekaart en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zoals de commissaris-generaal ook terecht stelde, benadrukt de Raad dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient geen bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Surinaamse autoriteiten voor bescherming.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen.

4.4. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort zoals reeds gesteld, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES